

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Listopad 2016

Náklady na vydání 8 Kč

**„Spravedlivým přichází spása od Hospodina,
v dobách tísně je jim útočištěm.“**

Smrt, posmrtný život

Jít ve stopách Ježíšových je naším povoláním. Je to jediná cesta, která vede skrze smrt k životu.

(Kardinál J. Meisner)

Proč existuje smrt?!

K životu každého z nás patří skutečnost, že kdykoliv a kdekoliv můžeme zemřít. Nejruznější lékařská péče nám může sice život prodloužit, ale nemůže smrt zrušit! Není smysluplné před tím zavírat oči. Proč existuje smrt, kde se vzala?! „Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí“, praví Bible. Smrt odporuje plánu Boha Stvořitele a je „posledním nepřítelem“, který má být přemožen. Smrt je následkem odvrácení člověka od Boha – dárce života.

Nejsme stvořeni pro smrt, ale k životu

Smrt zcela odporuje našemu nehlubšímu určení a naší nejhlubší touze – po životě. Náš odpor vůči smrti je naprosto oprávněný.

Smrt je již přemožena

Bůh k nám sestoupil v Ježíši Kristu a otevřel nám skrze svou smrt na kříži a skrze zmrtvýchvstání cestu k naplněnému životu. On mezi nás přišel, abychom „měli život a měli ho v hojnosti“ (Jan 10,10). Bůh je tvůrcem života! Ježíšovo zmrtvýchvstání je vrcholnou a ústřední pravdou křesťanské víry. Svou smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu a smrti. Svým vzkříšením nám otevírá přístup k novému a plnému životu. Žádný člověk se již nemusí bát. Nikdo není určen k zániku a nicotě. Každý může žít plnohodnotný život bez konce. Cesta k němu vede skrze vzkříšeného Ježíše Krista.

Osobní spojení s Ježíšem Kristem je cestou k životu

Ježíš Kristus říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte ve mne! Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít navěky. Já jsem ta cesta, pravda a život!“ (srv. Jan 11,25. 14,1.6). Vzkříšený Kristus je základem a zdrojem budoucího vzkříšení člověka: Kristus vstal z mrtvých „jako první z těch, kteří zesnuli... Pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, ale pro spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu“ (srv. 1 Kor 15,20–22).

Posmrtný život, aneb co následuje po smrti?

Ježíš mluví o dvou formách života po smrti: jedna je život s Bohem: radost a plnost, druhá je život bez Boha: prázdnota, bezútěšnost, nenaplněnost. Záleží na každém jednotlivci, pro co se rozhodne.

„Nebe“

„Nebe“ je život s Bohem. Jde o naplnění určení člověka. V životě každého člověka existují okamžiky vnitřního štěstí: prožitky harmonie, bezpečí, svobody, poznání, jistoty, síly, pokoje, radosti, lásky atd... Toto vše je jen předtuchou toho, co to znamená „být v nebi“, žít navždy „život v plnosti“. Takto tušíme něco z tajemství, pro které jsme stvořeni, ke kterému můžeme dojít, a které se nám otvírá. Tajemství nové formy života. Tajemství života s Bohem.

„Co oko nevidělo a co ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují...“ (1Kor 2,9).

„Peklo“

„Peklo“ je život bez Boha. Je to „minutí se cílem“, kterým je pro člověka život s Bohem. Peklo je stav zoufalství, nenaplnění, osamocení a nenávisti. Člověk do této bezvýchodnosti není nikým uvržen. Každý z nás se ale do ní může přivést sám, když se uzavírá do sebe a říká Bohu: „Já tě nepotřebuji, vystačím si sám...“ Peklo neodporuje lásce Boží, ono je právě jejím odmítnutím. Láska se nemůže násilím vnucovat. Láska se stává bezmocnou tam, kde je odmítána. Peklo je důsledek osobního odmítnutí Boha.

Pokud člověk během života ve svém okolí vytváří ostatním lidem i sám sobě „peklo“, pokud do středu všeho dění dává jen sebe, pokud nechce pomáhat druhým, nechce ani přijímat pomoc od druhých, pokud žije v permanentní zášti, tak se jeho srdce stává tvrdým, „soběstačným“ a neschopným soužití s kýmkoliv, ani s Bohem. Bůh ale během života každému dává šance obrátit se k Němu.

Nechci zemřít

Nechci beze stopy zmizet z tohoto života. Přesto jsem ze dne na den starší a jdu vstříc smrti. Nevím, kdy a kde k mé smrti dojde, ale jedno vím jistě: smrt na mě čeká, moje vlastní smrt. Všechno budu muset opustit. Tvář tvář smrti hledáme pevnou oporu, ke které bychom se mohli připoutat. Slovo Ježíše Krista nás ujišťuje: „Já jsem vzkříšení a život...“ (Jan 11,25). On je bezpečnou ochranou. Když jsme u něho, nic nám nemůže definitivně uškodit. Rozhodnutí pro Ježíše Krista je rozhodnutí pro život!

Vážení a milí farníci a čtenáři Doteku,

V minulém čísle Doteku jsme se zastavili u toho, co je samotnou podstatou liturgie – totiž u naší snahy „sladit se“ s Božím konáním a působením při ní a nepřekážet tomuto Božímu dílu našeho posvěcení tím, že bychom si liturgii ohýbali podle sebe. Viděli jsme, že ritus a liturgické předpisy nám Církev dává nikoli jako nějaké omezení, které by mělo brzdit naši vynalézavost, ale jako veliký dar a návod na správný způsob prožívání liturgie a modlitby s ní a při ní. Nyní se krátce zastavíme u aktivní účasti věřících na liturgii a liturgických rouch.

Aktivní účast

Konstituce II. Vatikánského koncilu o liturgii (Sacrosanctum Concilium) hovoří o aktivní účasti věřících na bohoslužebném dění. Došlo ovšem ke špatnému porozumění tomuto výrazu a pro mnohé se daná formule stala jakýmsi zaklínadlem, které požaduje jako nutné jakési všeobecné jednání; tedy aby, pokud možno, co nejvíce lidí muselo být při mši sv. co nejčastěji viditelně „aktivních“ a „něco dělalo“. Jako by platilo, že kdo nemá nějakou „funkci“, neúčastní se plně bohoslužby.

Jak upozorňuje emeritní papež Benedikt XVI., samo slovo účast – *participatio* – má v latině, poněkud širší obsah než jen účast ve smyslu taky-jednání nebo taky-konání. Odkazuje na nějaký hlavní děj, na němž má daný jedinec nebo společenství účast. To znamená, že ve středu naší pozornosti nemá být naše jednání pro samo jednání (být aktivní, protože je žádoucí být aktivní), ale onen hlavní děj, *actio*, na němž se máme při mši sv. účastnit. Liturgické prameny rozumí pod pojmem *actio liturgie* mešní kánon. Podstatou křesťanské liturgie je tedy tato velká eucharistická modlitba, která ale Božímu jednání; sám Bůh jedná v osobě kněze. Vlastní *actio* (akce, na níž se máme v liturgii aktivně podílet) je tedy konáním samotného Boha. Při mši sv. tedy prosíme, abychom se spojili s Kristovou obětí, aby se stala i naší obětí, proměnila nás a spojila s Kristem; abychom byli vtaženi do tohoto Božího konání. To je naše aktivní účast při bohoslužbě. V této aktivní účasti není žádný rozdíl mezi knězem a laikem – všichni musí usilovat o toto sjednocení s Kristem, aby zde nebyly dvě akce, Kristova a naše, ale jedno jediné konání, které je Jeho i naše.

Samozřejmě, že zde existují i vnější akce jako čtení Božího slova, zpěv, přinášení darů... Tady je ale nutné rozlišit bohoslužbu slova od samotné bohoslužby obětí,

kde už není prostor pro nějaké naše vnější akce, a všichni se spojujeme ve snaze o účast na jediné akci Božího Syna, který se za nás obětuje. Lidské jednání musí ustát ve chvíli, kdy přichází to podstatné (Boží actio): naše vnější činnosti zde mají pouze druhotnou povahu.

Některá až teatrální a tragikomická vystoupení doprovázející například přinášení a přípravu darů (resp. se přináší věci, které s obětovanými dary nemají vůbec nic společného) se jednoduše mívají s podstatou a mění se v parodii. Pokud považujeme vnější projevy (které se zvrhávají do bezhlavého jednání všech zúčastněných) za podstatu liturgie, pak jsme úplně vedle. Od těla je totiž požadováno něco víc než jen bezduché nošení náčiní nebo děláním šaškáren – má spolupracovat s Boží činností, a to nejen v liturgii, ale i mimo ni při běžných tělesných úkonech. Vše má sloužit k oslavě Boží, jak nám připomíná svatý Pavel: „oslavujte Boha svým tělem“. Takto trénovat své tělo máme i při bohoslužbě – svou lásku k Pánu projevujeme při liturgii dodržováním liturgických gest a postojů, které vyplývají z vnitřních požadavků liturgie a tělesně zviditelňují její podstatu a naši aktivní účast.

Vrátíme-li se k liturgické konstituci II. Vatikánského koncilu, je zajímavý vysvětlující komentář současného prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kardinála Roberta Saraha. Ten 5. července na konferenci o liturgii v Londýně připomněl, že záměrem koncilních otců bylo, aby liturgie byla více „teocentrická“, tzn. více zaměřená na Boha, a nikoli aby se stala naivní oslavou člověka a jeho vynalézavosti v oblasti liturgie. Potřebujeme se vrátit k posvátnu a k primátu Boha. Jen když bude ve středu liturgie Bůh, bude tato opravdovou bohoslužbou.

Liturgické oděvy

Občas mnozí učení a osvěcení lidé tvrdí, že množství liturgických symbolů a obleků nám zakrývá to podstatné: ono tajemství, které se při bohoslužbě slaví. Prý by bylo nejlepší vrátit se k podstatě a všechen ten „balast“ a vnějškové nánosy odstranit. Podobné řeči jsou ale opět projevem nepochopení toho, co je pravou podstatou posvátných znamení a rouch. Právě jejich krása a symboly se stávají mostem, po němž naše mysl vystoupá k setkání s Bohem. Jelikož nejsme andělé (tj. bytosti čistě duchové bez tělesnosti a smyslové představivosti), potřebujeme tyto hmotné symboly a roucha, abychom se jejich prostřednictvím setkali s Bohem. Jak praví moudrost východní křesťanské liturgie, posvátná znamení nám umožňují zahlédnout ono tajemství živého Boha, které je našim tělesným očím stejně neviditelné a skryté.

Jeden můj spolubratr se oblékal ke mši sv. do opravdu důstojných a zdobných posvátných rouch. Byl při tom přítomen jiný kněz, který s posměchem dodal: „No jo, ty se zase zdobíš, aby ses ukázal“. Oblékající se kněz ale dodal: „Ale kdepak. Vůbec se nechci ukazovat. Právě naopak, já se schovávám. Posvátná roucha mají za cíl, abych já jako soukromá osoba zmizel a aby bylo lidem v kostele patrné, že skrze mne tu jedná Kristus“.

Liturgické roucho vyjadřuje skutečnost, že kněz při bohoslužbě nevystupuje jako soukromá osoba (Dominik Duka, Jaroslav Konečný apod.), ale že zastupuje Krista. Jeho osobní, individuální a subjektivní prostor má zmizet a má být dán prostor Kristu po vzoru sv. Jana Křtitele („*On musí růst, já však se menšit*“). Důležitý totiž není kněz jakožto soukromá osoba, ale Kristus, který v tu chvíli sám koná skrze osobu kněze.

Když se kněz obléká ke mši sv., každé jednotlivé roucho je spojeno s určitou modlitbou, kterou se modlí. Např. při oblékání humeralu (jakéhosi látkového kapesníku zakrývajícího krk) se kněz modlí: „Vlož, Pane, na mou hlavu přilbici spásy k odvrácení všech ďábelských útoků“. Oblékání kněze ke mši sv. je tak připodobněno k oblékání vojáka do boje. To knězi jednak připomíná potřebu být ve střehu proti ďábovým útokům a hlavně střežit při Nejsvětější oběti vlastní myšlenky (jejichž sídlem je právě hlava). Další modlitba spojená s albou a cingulem zase odkazuje na čistotu bílého křestního roucha a vybízí k uchování čistoty pro den poslední při setkání s Kristem v nebeském království. Modlitba k oblékání štoly zase knězi připomíná jeho hříšnost a nehodnost a vybízí k důvěře v Boží milosrdenství. Při oblékání ornátu si kněz připomíná Kristova slova o Jeho jhu, které netlačí a netíží. Ornát odkazuje na starozákonní velekněžské roucho, na němž byla napsána jména dvanácti izraelských kmenů. Symbolicky tak bylo vyjádřeno, že velekněz nese na svých ramenou celý Izrael. Podobně i kněz občas pocítuje tíži břemena kněžství spojenou s „nesením“ všech lidí jemu svěřených s jejich bolestmi, hříchy a starostmi. Zároveň ale ví, že toto břemeno je lehké, protože jeho hlavní tíhu nese v podobě kříže Kristus na Golgotu.

Všechny tyto modlitby a hlavně postoje srdce, které s nimi mají být spojené, jsou velmi užitečné a doporučené i pro věřící laiky, kteří se účastní mše sv. Každý, kdo se účastní mše sv., si může vzpomenout na výzvu sv. Pavla, abychom se oblékli v Krista a sloužili Bohu s čistým srdcem.

P. PETR HAVLÍK

Pokračování příště

Misijní kongres dětí

V sobotu 1. října 2016 probíhal v Nymburce 6. ročník Misijního kongresu, na který se sjelo několik set dětí z celé České republiky, aby se spojily ve svém misionářském úsilí a společně naplnily heslo: Celou zemi ať naplní Boží sláva.

Na tuto akci byl z Vlašimi vypraven autobus, ve kterém kromě dětí a rodičů bylo i několik dobrovolníků z řad mládeže, kteří v Nymburce pomáhali s organizací. Po příjezdu do Nymburka se dobrovolníci odebrali na faru, přihlásit se o práci. Děti se mezi tím zaregistrovaly, kdo přivezl víčka od PET lahví, odevzdal je na určeném místě, a než začala mše svatá, mohli jsme nakoupit různé misijní předměty a výrobky na misijním jarmarku.

Mši svatou v kostele sv. Jiljí sloužil pražský biskup Karel Herbst. V jejím průběhu slavnostně přijal do Papežského misijního díla dětí 16 nových členů. Otec biskup před tím v kázání připomněl, že je důležité dělit se o naději a svědčit o Pánu Ježíši, i když si myslíme, že se tím před většinou nevěřících můžeme shodit, protože On se k nám také přizná před svým Otcem. Spolu s ním sloužil mši sv. místní duchovní správce P. Jaroslav Kralj (který před několika lety působil jako kaplan ve Vlašimi), národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát a další kněží. Účastníky po mši pozdravil také starosta Nymburka Pavel Fojtík.

Po bohoslužbě následovalo divadelní představení, které si připravilo Misijní klubko z Brna.

V poledne pak začal stěžejní program akce. Děti se vydaly na cestu Nymburkem, kde je čekalo celkem 11 stanovišť, z nichž 5 bylo katechetických a 6 akčních. Na každém stanovišti za splnění úkolu dostaly kartičky, které na konci mohly směnit u bankéře za speciální platidlo, kterým postupně přispívaly na stavbu kostela.

Na katechetických stanovištích se postupně setkaly s postavami pěti misionářů. Záměrem bylo dětem ukázat, proč vůbec šel misionář do misíí. Proto se na katechetických stanovištích setkaly s aspekty křesťanství, jako je stvoření, modlitba, cesta, kříž a péče o člověka. Patronem každého z nich byl jeden misionář, který daný aspekt symbolizoval. Například téma Kříže bylo spojeno s Františkem Xaverským. Na jiném stanovišti se zase setkaly s českým rodákem Samuelem Fritzem, který odjel na misie do Amazonie, a kromě zajímavostí z jeho života si mohly prohlédnout misijní kufr s předměty potřebnými na sloužení bohoslužby v cestovním vydání. Na stanovišti věnovanému Bedřichu Bridelovi, který se na misiích věnoval vzdělání a zdravotní péči, se děti setkaly s vojenskými kaplany a vyzkoušely si ošetření a transport raněných.

Vedle katechetických stanovišť na děti čekala i stanoviště akční, která připravila nymburská farnost. Děti si mohly prohlédnout hasičskou stanici, vůz i speciální techniku. Na stanovišti městské policie si vyzkoušely např. uspávání zaběhlých divočáků, u basketbalistů si zase ověřily svoji obratnost při hře s míčem. U salesiánů a skautů byly nadšené hrou „Napomínání hříšníků“ a „Skutky milosrdenství“.

Vyvrcholením celé akce byla společná stavba kostela, na kterou bylo potřeba přispět 20 tisíci kartičkami. Společnými silami se to nakonec podařilo. A protože se děti opravdu snažily, získaly dostatečné prostředky také na „zaplacení“ oltáře a zvonu.

Děti z kongresu odjížděly nadšené a na rozdíl od dospělých byly i po celodenním chození a aktivitách po Nymburce stále plny energie.

Závěrem je zvykem děkovat. Proto bych i já chtěla poděkovat nejen organizátorům celého kongresu a dobrovolníkům, ale hlavně bych ráda poděkovala Mirce Ptáčkové, která bezchybně zorganizovala zájezd z Vlašimi, a dále pak pro mě neznámému dobrodinci, který nám zaplatil autobus. Děti na něj pamatovaly v modlitbě.

ZA ZDISLAVSKÉ MISIJNÍ KLUBKO MARKÉTA FORMANOVÁ

Putování se svatou Ludmilou

V den svátku sv. Václava jsme se sešli u fary a těšili se na šipkovanou. Přišla se nám představit Václavova babička a poprosila nás o pomoc při hledání jejího deníku, který nešťastně ztratila. Tak začalo naše *putování se svatou Ludmilou*...

Kráčeli jsme městem, následujícíce zelenou turistickou značku směrem na Trhový Štěpánov. Po opuštění silnice nás čekaly první fáborgy. Nejbáječnější na celé výpravě byly úkoly, které pro nás Honza s Šárkou a ostatními pomocníky připravili a uschovali u stanovišť označených červenými fáborgy. Po splnění úkolu (např. zpívání písničky, pomoc starším účastníkům se zavazadly) jsme ještě museli najít část Ludmilina deníku. Šli jsme po nevytížených cestách, bohužel nás překvapilo, že na vedoucím vytyčené cestě probíhalo štěpkování větví. A tak jsme se několikrát museli urychleně schovat do lesa, případně na pole, abychom umožnili průjezd vozidlům. Nejnáročnější přesun nás čekal při plnění úkolu ošetření zraněné Honzovi nohy. Odvážní malí zdravotníci museli přerušit svou práci a urychleně opustit cestu, na kterou se řítilo nákladní auto (i zraněný se dostal včas do bezpečí).

Když už byla větší část cesty za námi, splnili jsme úkol modlitby za potřebné a rychle jsme vytvořili frontu na slíbenou posilu. Nás, co jsme se nehrnuli dopředu, potěšil Honza skutečným Ježíšova slova: První budou posledními a poslední prvními 🤔. Nalezené útržky Ludmilina deníku jsme poslepovali k sobě a vydali se městem zpět na faru. Tam jsme je předali sv. Ludmile a ona nám řekla něco o svém nelehkém životě.

Počasí nám vyšlo skvěle, náročnější byly prašné cesty. Procházku podzimní přírodou doporučujeme – máme co obdivovat!

Co bylo ještě prima? Přestávky s občerstvením z vlastních zásob, které nám připravily maminky. A na konci se s námi vedoucí rozdělili o pizzu, kterou dostali odměnou od našich rodičů.

Bylo to bezva! Děkujeme!

Ze života farnosti

Úterý 1. 11. – Slavnost všech svatých. Mše sv. ve farním kostele se překládá na 18 h.

Neděle 13. 11. v 11:00 – výroční oslava posvěcení ve **Vracovicích**

Neděle 20. 11. – Slavnost Ježíše Krista Krále – konec liturgického roku

Neděle 27. 11. – první neděle adventní

V úterý 8. 11. se dožívá 66 let **P. Ing. Jan Dlouhý**. Srdečně blahopřejeme a s vděčností vzpomínáme v modlitbě. Vyprošujeme společně zdraví, sílu a Boží požehnání do dalších let.

Výsledek misijního koláče

Misijní koláč, akce na podporu hladovějících dětí a sirotků v misiích, kterou jsme uskutečnili na Misijní neděli 23. 10. 2016, zaznamenal obrovskou přízeň farníků. V sobotu se sešlo přes 20 druhů koláčů, buchet a jiných pekařských výrobků, ze kterých jsme na neděli připravili na 80 balíčků. Díky štědrosti dárců jsme za ně získali 9 200 Kč, které putují na konto Papežských misijních děl. Děkujeme všem, kdo se zapojili, a podpořili tak dobrou věc.

S přáním požehnaných dní za organizátory

MIRKA PTÁČKOVÁ

Z Farní charity Vlašim

Program na listopad 2016

Úterý 1. 11. – Trénování paměti

Místo: Lidická 1715, Vlašim, kancelář FCH – 2. patro – **14:00**

Středa 2. 11. - Klub seniorů při FCH Vlašim – Výroba PF (výtěžek z jejich prodeje půjde na podporu klubu)

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí – **14:00**

Úterý 8. 11. – Trénování paměti

Místo: Lidická 1715, Vlašim, kancelář FCH – 2. patro – **14:00**

Středa 9. 11. – Klub seniorů při FCH Vlašim – Výroba PF (výtěžek z jejich prodeje půjde na podporu klubu)

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí – **14:00**

Čtvrtek 10. 11. – Přednáška PhDr. Lesové – „Dušičky“ a čekání na Ježíška. Naše představivost, realita a putování s vírou.

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí – **15:30**

Úterý 15. 11. – Trénování paměti

Místo: Lidická 1715, Vlašim, kancelář FCH – 2. patro – **14:00**

Středa 16. 11. – Klub seniorů při FCH Vlašim – Výroba PF (výtěžek z jejich prodeje půjde na podporu klubu)

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí – **14:00**

Úterý 22. 11. – Trénování paměti

Místo: Lidická 1715, Vlašim, kancelář FCH – 2. patro – **14:00**

Středa 23. 11. - Klub seniorů při FCH Vlašim – Tvoření adventního věnce na dveře, nebo adventního svícnu

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí – **14:00**

Úterý 29. 11. – Trénování paměti

Místo: Lidická 1715, Vlašim, kancelář FCH – 2. patro – **14:00**

Každý čtvrtek se bude scházet „Klub seniorů při FCH Vlašim“ od 16:00 do 18:00. Zaměřený bude na rukodělné a podobné aktivity.

Těšíme se na Vaši účast.

Aktuální informace naleznete na internetu: www.vlasim.charita.cz

nebo se informujte na tel. č. 739 580 363

Farní charita Vlašim se spolu s dobrovolníky opět zapojí do Národní potravinové sbírky! Zapojte se i Vy!

Čtvrtý ročník Národní potravinové sbírky bude probíhat po celé České republice **v sobotu 12. 11. 2016 od 8:00 do 20:00**. Farní charita Vlašim bude tak jako loni společně s dobrovolníky **v Tescu Vlašim a Tescu Zruč nad Sázavou**. Zde vybrané potraviny poputují přímo do Charitního „obchůdku“ – místa vzájemné materiální pomoci ve Vlašimi a budou na základě sociálního šetření předávány průběžně potřebným: především matkám s dětmi, seniorům, lidem bez domova.

Letošní Národní potravinová sbírka se ponese v duchu **„Pro jednoho běžná věc, pro druhého vzácnost“**. Asi většina lidí měsíčně utratí po zaplacení nákladů na bydlení nejvíce peněz právě za jídlo. Píšeme si seznamy, na co nesmíme v obchodě zapomenout, necháváme se zlákat akcemi, atd.

Můžete si koupit, na co máte chuť? Vyhodíte občas něco, co jste nestihli sníst? Myslím, že téměř všichni odpoví alespoň na jednu otázku „ano“. Přesto i u nás

jsou lidé, kteří si toto dovolit nemohou. Aby vyšli, musí nakupovat s rozmyslem, a to pouze to nejzákladnější. Součástí Národní potravinové sbírky je také rozvinout diskuzi a hledat řešení letitého problému, kdy na jedné straně část občanů trpí nedostatkem jídla, a druhá skupina jím plýtvá. Že to v Česku s hladem není tak zlé? Podle kvalifikovaných odhadů žije v zemi na hranici chudoby nebo sociálního vyloučení téměř 1,5 milionu lidí! Jistě uznáte, že ne všichni dobrovolně a vlastní vinou.

Jak sbírka probíhá?

V den konání sbírky můžete nakoupit trvanlivé potraviny a prostřednictvím neziskových organizací je darovat lidem na pokraji hmotné nouze. Dobrovolníci stojí u vstupu do obchodu a informují příchozí o probíhající sbírce, do označených nákupních košíků vybírají potraviny, které se lidé rozhodnou darovat, shromáždí je a večer jsou darované potraviny převezeny do potravinových skladů.

Kdo za tím stojí?

Organizátorem sbírky je Byznys pro společnost, Armáda spásy a Česká federace potravinových bank. Partnery sbírky jsou přední prodejci potravin a drogerie. Seznam zapojených prodejen v jednotlivých krajích a další informace o sbírce lze najít na stránkách www.potravinypomahaji.cz

Za FCH Vlašim

D. K.

Odpustky

Přiblížil se podzim a s ním také čas, kdy pamatujeme v církvi více na naše zemřelé. Navštěvujeme hroby, které zdobíme květinami, zapalujeme svíčky a také se za naše zemřelé modlíme. Ty dvě první věci jsou dobré, správné, ale ta třetí je nejdůležitější pro spásu našich zemřelých. V těchto dnech také slyšíme častěji slovo „odpustky“.

Nejen v minulosti, ale i dnes se při vyslovení toho to slova vybaví mnoha lidem středověk a prodávání tzv. „odpustků“. Bylo to určitě zneužití pravomoci odpouštět hříchy. Lidé si mohli „koupit“ odpuštění „dopředu“. Těžko můžeme z dnešního pohledu plně pochopit důvod tohoto konání, kterým může být lidská slabost nebo i polopravda. Nám však jde o to, když je církev nabízí, abychom pochopili jejich skutečný smysl a význam dnes a podle toho se zachovali.

Nejprve si vůbec řekněme, jak chápe slovo „odpustek“ církev dnes:

Odpustek znamená, že se před Bohem odpouští časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena, je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých. (KKC 1471)

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života, být zbaven věčného života se nazývá „věčný trest“ za hřích. Na druhé straně každý hřích, i ten všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být odčiněno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá „časný trest“ za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. Obrácení, jež pochází z vroucí lásky, můžeme dosáhnout naprostého očistění hříšníka, takže už nezůstává žádný trest. (KKC 1472)

Protože žádné narušení vztahů v rodině nezůstává bez vlivu na ostatní členy, snažili se křesťané vždy odčiňovat nejen vlastní, ale i cizí hříchy. Protože skutky lásky a milosrdenství poskytují nejpůsobivější svědectví

křesťanského života, apoštolská formace by měla také vést k prokazování těchto skutků, takže věřící by se mohli od dětství učit mít soucit se svými bratry a být velkorysí při pomoci potřebným. (Dekret o apoštolátu laiků na II. Vatikánském koncilu č. 31)

Zkusme to více pochopit na příkladu: Člověk někomu ve vzteku rozbije okno. Je to špatná věc. Poškozeného požádá o odpuštění. Je mu odpuštěna vina, ale... okno zůstává stále rozbité. I když je bez hříchu v této konkrétní věci, má ještě určitý dluh vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. A právě tyto „dluhy“ jsou předmětem odpustků.

My tedy máme na základě církevního rozhodnutí MOC pomoci těm, kteří jsou bez MOCI se vlastním přičiněním dostat z očistce do Boží přítomnosti, do nebe. Nemůžeme napravovat konkrétní věci po lidech, kteří žili v minulosti, anebo nejsme schopni tyto věci poznat. Ale právě skrze splnění podmínek k získání odpustků, které nám církev nabízí, bereme z pokladu církve: „dáváme“ skrze splnění podmínek těm, kteří to potřebují k tomu, aby se jim „zkrátila nebo zanikla“ doba čekání na nekonečné prožívání Boží přítomnosti.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým. (KKC 1471)

Odpustky je schopen získat křesťan, který není vyloučen z církve, je ve stavu milosti posvěcující (bez těžkého hříchu), zároveň se vyžaduje alespoň všeobecný úmysl získat odpustky a vykonání úkonů v určené době a předepsaným způsobem. Plnomocné odpustky může získat každý pouze jednou denně.

Možnosti získání plnomocných odpustků:

1. možnost (1. 11. a 2. 11.)

- svátost smíření
- svaté přijímání
- modlitba na úmysl Sv. otce
- při návštěvě kostela Otčenáš a vyznání víry

2. možnost (1. 11. – 8. 11.)

- svátost smíření
- svaté přijímání
- modlitba na úmysl Sv. otce
- při návštěvě hřbitova
- modlitba za zemřelé

Dušíčkové pobožnosti 2016

+++++

úterý 1. listopadu - Velíš

17:30 mše sv. a po ní pobožnost na hřbitově

+++++

středa 2. listopadu - Vlašim

15:00 dušíčková pobožnost na hřbitově,

18:00 mše sv. v kostele

+++++

středa 2. listopadu - Domašín

16:00 dušíčková pobožnost na hřbitově

17:00 mše v kostele

+++++

čtvrtek 3. listopadu - Bedřichovice

16:30 dušíčková pobožnost na hřbitově

+++++

čtvrtek 3. listopadu - Vracovice

15:30 dušíčková pobožnost na hřbitově

17:00 mše sv. v kostele

+++++

pátek 4. listopadu - Kondrac

15:00 dušíčková pobožnost na starém hřbitově u kostela

15:30 mše sv. v kostele

+++++

sobota 5. listopadu - Hradiště

15:30 mše svatá a po ní pobožnost na hřbitově

+++++

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46,
Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč
Tisk: Karel Pazdera, Pod trať 1511, Vlašim